

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/2015-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM spol. s r. o. v konkurze, Topľanská 15, Vranov nad Topľou, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kotosom, Advokátska kancelária, Žižkova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM spol. s r. o. v konkurze o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júna 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM spol. s r. o. v konkurze, Topľanská 155, Vranov nad Topľou (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kotosom, Advokátska kancelária, Žižkova 6, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«... Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 17.10.2013, sp. zn. 1Ci/18/2010 (ďalej len „rozsudok OS PO“ alebo „prvostupňový rozsudok“) v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM, spol. s r.o. so sídlom Topľanská 15, 093 01 Vranov nad Topľou proti žalovanému POV, s.r.o. Vranov nad Topľou, so sídlom Kalinčiakova 805, 093 01 Vranov nad Topľou vyhovel žalobe a určil že napadnuté úkony (tri kúpne zmluvy) sú právne neúčinné. Súčasne priznal právnomu zástupcovi žalobcu náhradu trov konania aplikujúc ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (ďalej len „Vyhláška“).

Prvostupňový súd rozhodol síce o trovách konania podľa § 142a nasl. OSP, avšak podľa názoru súdu bolo predmetné konanie incidenčnou žalobou, ktorá je z hľadiska

určenia výšky trov určovacím sporom, bez ohľadu na výšku pohľadávky, určenie pravosti, ktorej je predmetom konania. Preto vri určovaní výšky tarifnej odmeny treba vychádzať z princípu, že žalobcovi patrí náhradu ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci podľa § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky. Prvostupňový súd zároveň poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M Obdo V 17/2006 zo dňa 1.1.2009.

Ako vyplýva prvostupňového rozsudku, súd priznal odmenu za všetky úkony právnych služieb, tak ako boli označené vo vyjadrení zo dňa 8.10.2013, avšak základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby určil v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky ako jednu trinástinu výpočtového základu, teda akoby nebolo možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Zároveň vzhľadom na odoslanie rozsudku dňa 22.10.2013 (teda posledný deň zákonnej trojdňovej lehoty na uplatnenie trov konania v zmysle § 151 ods. 1 OSP) nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s vyčíslením zo dňa 22.10.2013, ktoré bolo zaslané faxom a zároveň podané na poštovú prepravu.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal sťažovateľ (žalobca) čo do výroku trov konania odvolanie poukazujúc, že súd prvého stupňa aplikoval nesprávne ustanovenie vyhlášky, nakoľko predmetom nebola žaloba o určenie pravosti pohľadávky (incidenčný spor), ale žalobca odporoval právne úkony – tri kúpne zmluvy. Ustanovenia Vyhlášky exaktne a presne ustanovujú, že za tarifnú hodnotu veci sa považuje výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka (§ 10 ods. 2 vyhlášky) a zároveň v ktorých „výnimočných“ prípadoch je základná sadzba tarifnej odmeny jedna trinástina výpočtového základu, medzi ktoré dôvody patrí aj prípad, že nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami (§ 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky).

Odvolačí súd prvostupňový rozsudok vo veci samej potvrdil, pri výroku o trovách konania priznal žalobcovi náhradu trov konania, avšak opätovne aplikoval ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky. Odvolačí súd označil postup prvostupňového súd za správny, odkázal len na judikatúru Najvyššieho súdu tvrdiac, že aj v konaniach o určenie neúčinnosti právneho úkonu hodnotu predmetu konania nemožno vyjadriť v peniazoch a teda

pri výpočte odmeny advokáta sa nevychádza z hodnoty predmetu sporu, ale považuje sa za predmet, ktorý nie je možné oceniť, aj ak ide o odporovaciú žalobu...»

Sťažovateľ vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM spol. s r.o. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo vlastníť majetok a základné práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoKR/6/2013 zo dňa 22. apríla 2014.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5CoKR/6/2013 zo dňa 22. apríla 2014 v časti jeho výroku, ktorým rozhodol o náhrade trov prvostupňového konania a odvolacieho konania, zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ], správcovi konkurznej podstaty úpadcu H. M. SYSTEM spol. s r.o. v konkurze trovy právneho zastúpenia v sume 340,90 € (slovom tristoštyridsať eur a deväťdesiat centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Vladimíra Kotusa do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 20. ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania v konaní o odporovacej žalobe.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51

ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Sťažovateľ svojou sťažnosťou napáda rozsudok krajského súdu sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania v konaní o odporovacej žalobe. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sťažovateľ namieta, že krajský súd mal v konaní o neúčinnosť právneho úkonu priznať náhradu trov konania podľa hodnoty predmetu konania. Sťažovateľ považuje rozsudok krajského súdu v napadnutej časti za arbitrárny.

Krajský súd v rozsudku sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 dospel k týmto právnym záverom:

„... O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 787,- eur oproti uplatneným trovám vo výške 13.867,92 eur. Vychádzal pritom z princípu, že žalobcovi patrí náhrada ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MObdov/17/2006 zo dňa 1.1.2009.

Proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa o trovách konania podal žalobca odvolanie, ktorým žiadal o jeho zmenu tak, aby mu boli priznané trovy prvostupňového konania celkom vo výške 16.244,40 eur na účet jeho právneho zástupcu. Odvolanie predovšetkým zdôvodnil tým, že pri priznaní trov súd prvého stupňa pochybil, keď rozhodol o nich bez zohľadnenia trov, ktoré dodatočne vyčíslil v zákonnej lehote 3 pracovných dní

podaním zo dňa 22.10.2013, a zároveň pochybil, keď aplikoval na zistený skutkový stav ohľadom trov nesprávnu právnu normu, a to ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ tarify.

Podľa § 151 ods. 1 O.s.p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Z predloženého spisu vyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený dňa 17.10.2013 (štvrtok). Ešte dňa 11.10.2013 (č. l. 351) súdu došlo vyjadrenie žalobcu, v ktorom zároveň vyčíslil trovy konania vo výške 13.867,92 eur s DPH. Z tohto vyčíslenia súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal. Ďalším dodatočným vyčíslením trov konania zo dňa 22.10.2013 (č. l. 364) žalobca ich rozšíril o hotové výdavky právneho zástupcu a náhradu za stratu času, spolu s pôvodnými trovami v celkovej výške 16.244,40 eur s DPH. Vyčíslenie bolo podané na prepravu poštou dňa 22.10.2013 (utorok) - v tretí pracovný deň od vyhlásenia rozsudku. Teda z tohto vyčíslenia mal vychádzať súd prvého stupňa pri rozhodovaní o trovách.

Pokiaľ súd prvého stupňa vychádzal pri priznaní trov právneho zastúpenia v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. ako v spore s neoceniteľnou hodnotou vecí, tento jeho postup je správny. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21.10.2010 sp. zn. 3M Cdo/9/2009. V tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, že v konaniach o určenie neúčinnosti právneho úkonu hodnotu predmetu konania nemožno vyjadriť v peniazoch. Zároveň odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/27/2012, v zmysle ktorého pri výpočte odmeny advokáta sa nevychádza z hodnoty predmetu sporu, ale považuje sa za predmet, ktorý nie je možné oceniť, aj ak ide o odporovaciú žalobu.

Keďže žalobca si uplatnil aj ďalšie trovy konania podaním zo dňa 22.10.2013 (č. l. 364), odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa o trovách konania tak, že žalobcovi priznal ich náhradu v celkovej výške 1.283,28 eur (§ 220 O.s.p.). Pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzal zo skutočnosti, že v prejednávanej veci je predmetom konania určenie neúčinnosti právnych úkonov. V zmysle zaužívanej súdnej praxe, ak je predmetom konania určenie neplatnosti právneho úkonu,

posudzuje sa, či preskúmaný právny úkon bol urobený v súlade s právnymi predpismi, čo predstavuje skutočnosť objektívne neoceniteľnú peniazmi. Pri výpočte trov právneho zastúpenia treba preto v prípadoch sporov o určenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu vychádzať zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z. z. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 M Cdo 1/2008 zo dňa 14.2.2011).

Odvolací súd pri výpočte trov právneho zastúpenia vychádzal zo základu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., teda nie z hodnoty veci 425.028,21 Eur, ako si ju uplatnil žalovaný. V zmysle uvedeného je v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2005 Z.z. základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu, čo predstavuje v roku 2011 sumu 57,- Eur, vr. 2012 sumu 58,69 Eur, v roku 2013 sumu 60,07 Eur a v roku 2014 sumu 61,87 Eur...

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia...“

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa štandardným a ústavne akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti, je ústavne akceptovateľné, pričom nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by ho bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, keďže krajský súd zrozumiteľne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel. Uvedené platí aj v prípade, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom ako právny názor krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí, avšak rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. K tomu ústavný súd obdobne poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02).

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľom v jeho odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania neporušil sťažovateľom označené základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd preto sťažnosť vo vzťahu k rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde považujúc ju za zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 CoKR/6/2013 z 22. apríla 2014 v časti výroku o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2015